

EN ÖNEMLİ YATIRIM ÇOCUKLARIMIZA OLANDIR

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühû!

Çok değerli veliler, misafirlerimiz, sevgili kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsânât ve ikrâmâtı dünyada ve âhirette üzerinize olsun.

a. Hakyol Vakfımız

Hocamız cennetmekân Muhammed Zahid Kotku hazretlerinin bize bir işareti olmuştu; “Bizim de bir vakfımız olsun, bir vakıf kurun.” diye. Biz de Ankara’da çalışmalar yapıp o vakfı Hakyol adıyla kurmuştuk; gaye maddelerini ve faaliyetlerini kendisine arz etmiştik. Beğenmişler, tasvip eylemişler, dua etmişlerdi. O Hakyol vakfımızın Hocamız’a okuduğumuz bütün gayelerini, bütün faaliyet dallarını önümüze koyduk; hepsinin kuvveden fiile çıkartılması, dilekten hakikat hâline gelmesi için çalıştık. 1980 yılından 1994 yılına kadar, Allah’a hamd ü senâlar olsun, bütün maddele-

rini hemen hemen tahakkuk ettirmeyi Mevlâmız bizlere nasip ve müyesser eyledi.

Hakyol vakfımızın üç büyük amacı var. Amaçlarından bir tanesi ve en büyük amacı; eğitim. Biz bu eğitimi bütün cepheleriyle, bütün seviyeleriyle ve bütün çeşitleriyle yapmaya koşturuyoruz. Bunun çok sevaplı, çok hayırlı, çok verimli ve çok mânevî kârlı bir faaliyet olduğunu biliyoruz. Eğitim çalışmalarımızın içine çocuklarımızın eğitiminden büyüklerimizimizin eğitime kadar her seviyede eğitim ve eğitim müesseseleri, anaokulları, ilkokullar, kolejler ve nasip olursa fakülteler kurmak; maddî eğitim yapmanın yanında mânevî eğitim yapmak; “teşkilatlı örgün eğitim” dedikleri eğitimin yanında yaygın, âmmeye yönelik eğitim yapmak ve dünya üzerinde eğitimin ne kadar çeşidi varsa yirminci yüzyılın, yirmibirinci yüzyılın gerektirdiği her türlü eğitimi tahakkuk ettirmek arzumuz, dileğimiz, duamız...

b. Çocuklarınızı Asil ve Kerim İnsanlar Olarak Yetiştiriniz

Mevlâmız müyesser eylesin.

Peygamber-i Zîşânımız *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri;

“Çocuklarınızı asil ve kerim insanlar olarak yetiştiriniz, onlara öyle muamele yapınız.” buyuruyor.

Büyüklerimiz;

“Çocuklarınızı onların istikbaldeki asrına göre yetiştirin, çünkü onlar o çağın insanıdır, sizin zamanınızın insanı değildir.” buyuruyor.

Biz bu eğitimin anne evlâdını dünyaya getirmeden evvel başladığını biliyoruz. Çocuğun eğitimi daha çocuk ortada yokken başlıyor. Çocuğun eğitimi babanın, annenin birbirlerine hayat eşlerini nasıl seçmeleri gerektiğini düşünmelerinden başlıyor. Ve bir çocuk doğup da -bizim Profesör Kemal Bey’in tabiriyle- ‘ınga’ dediği zaman sekiz çeşit eğitiminin beş tanesinin vakti zaten geçmiş oluyor. Doğduğunda, çocuk ağladığı zaman sekiz çeşit eğitiminin beş tanesi bitmiş oluyor. O halde eğitim çok önceden, yuvanın kurulmasının düşünülmesi zamanında başlar. Nikâhtan geçer. Annenin helal lokmayla beslenmesiyle devam eder. Çocuğun helal sütle

beslenmesiyle devam eder. Annenin karnında-
dayken çocuğun birtakım alışkanlıkları aldığını
bilim tespit ediyor, orada devam eder. Doğ-
duktan sonra da devam eder. Ama büyük bir
kısmı geçmiş ve bitmiş, iş işten geçmiş, atı
alan Üsküdar'ı geçmiş olduktan sonra oluyor
bu...

Çocuğun ilkokuldan önceki eğitiminde
bir, annesinin, ailesinin, çevresinin eğitimi
var. Biz buna “aile terbiyesi” diyoruz. Tabii
aile görgülü, bilgili, köklü bir aileyse bu aile
terbiyesinin büyük önemi var. Ama böyle de-
ğilse o zaman çocuğu “kreş” denilen müesse-
selere alıp orada bizim yetiştirmemiz lazım.
Anaokuldan öncede “kreş” denilen [müesseseler-
lerde] bunları yapmak düşünülebilir. Anaokulu
devresi gören çocuklar tahsillerinde anaokulu
görmeden doğrudan doğruya ilkokula giden
çocuklardan çok daha üstün başarılı oluyor.
Bakın demin gördünüz; birisi Kur'ân-ı Kerîm'i
okudu. Birisi de onun meâlîni verdi. Diksiyo-
nu, konuşması, mikrofonu hakimiyeti ne kadar
net, ne kadar rahat, mâşaallah... Çocukların
eğitimi, o halde anaokulu çok önemli bir mü-

essese, buradan başlıyor. Ve çocuk burada temel bilgileri alıyor.

Amerika'da uzun seneler bulunmuş olan, doktorası üzerine doktora yapmış olan bir elektronik, elektrik mühendisi çok kıymetli dostumuz vardı. Çocukları da çalışkandı ve Amerika'da okuluna devam ederken sınıflarının *presidenti* yani sınıf başkanı ve en çalışkanıymışlar. Amerika'da okullarda belli günlerde belli zamanlarda çocukları alıp kiliseye götürüyorlar. Bizim arkadaşlarımız da dindar mı dindar, kızına demiş ki;

“Kiliseye gitme.”

“Okul idaresi derhal beni çağırıldı. Gittim.” diyor.

“‘Beyefendi, niçin çocuğunuzu kiliseye göndermiyorsunuz?’ dediler.

‘Tabii göndermem. Çünkü ben müslümanım. Ne diye hıristiyanların kilisesine çocuğumu göndereyim?’ dedim.” diyor.

“Özür dileriz. Haklısınız. O zaman biz sizin çocuğunuzu camiye götürmeliyiz. Bir hoca bulmalıyız. Bir cami bulmalıyız. Çocuğu cami-

ye götürmeliyiz. Siz haklısınız, özür dileriz efendim.” demişler.

“Biz de sandık ki siz dine karşısınız, ateistsiniz, dinin lüzumuna inanmıyorsunuz da çocuğunuzu onun için kiliseye göndermiyorsunuz. O hususta konuşmak için çağırmıştık zât-ı âlînizi...” demişler.

“Bizim çocuklara ilk vermek istediğimiz husus dinî duygu, inanç, sevgi, mânevî birtakım duygular. İlkokulda bilgi önemli değil, bilgi daha sonra geliyor. Bu eğitimi çalışıyoruz. Eğer biz bu eğitimi çocuklara bu çağda vermez isek çocuklar sonra toplumda asosyal tipler oluyorlar. Topluma zararlı varlıklar oluyorlar. Muzır insanlar oluyorlar. Anarşist oluyorlar. Suç işleyen insanlar oluyorlar. Gaddar insanlar oluyorlar. Gangster oluyorlar.” demişler.

Evet, biz çocuklarımızın nasıl yetiştirilmesi gerektiğini Peygamber-i Zîşânımız’dan biliyoruz. Kur’ân-ı Kerîm’in gösterdiği istikametten onları götürmeye, belli bir noktaya ulaştırmaya gayret ediyoruz. Bunun için bu toplantı da Kur’ân-ı Kerîm’le açılmış oldu.

Ve biliyoruz ki çocuklara yapılan yatırım, sizlerin yatırımı yani masraf etmeniz, bizlerin yatırımımız yani uğraşmamız, müesseselerimiz, düşe kalka nice nice müesseseler kurmamız... Bugün, şu sıralarda 10 kadar kolejin önümüzdeki ders yılına yetiştirilmesi mücadelesi ve sıkıntıları içindeyiz. 10 ilde Asfa kolejimiz gibi 10 tane eğitim müessesesini bir sene geriye kalmasın diye yetiştirmek için çırpırma içindeyiz. Yeniden gideceğiz, oradaki kardeşlerimize rica edeceğiz; “Eğitim çok önemli çalışmadır! Aman siz de gayret gösterin! Sırf finans sıkıntısından dolayı bu güzel müesseseler geri kalmasın!” diyeceğiz ve o işleri başarmaya çalışacağız. Eğitime yapılan yatırım, yatırımların en kârlısıdır.

c. En Verimli Yatırım İlme Yapılan Yatırımdır

Rahmetli Mümtaz Turhan, sosyoloji profesörü, bir eserinde çeşitli yatırımların içinden en verimli yatırımın ilme olduğunu söylüyor.

Bir insan parası olsa, bu parayı bir yere yatırıp kâr etmek istese nereye yatırmalı?

“En verimli yatırım ilme yapılan yatırımdır.” diyor, misallerini veriyor. Fabrikaların araştırma bölümlerini, devletlerin araştırma enstitülerini misal veriyor. Ve böyle araştırmalarla elde edilen sonuçlardan son derece büyük kârlar, yani sanayide elde edilen kârlarla ölçülemeyecek, ticaretle elde edilen kârlarla ölçülemeyecek kadar çok büyük kârlar sağlandığını ifade ediyor.

Tabii bu bir materyalist yani dünya ehli insan gözüyle, parasal, finans yönünden olan kârlılığın ifade eden bir tespittir. Biz müslümanlar olarak, mü’minler olarak Allah’ın ilme büyük değer verdiğini ve ilmin gerçekten çok muhterem olduğunu biliyoruz. Fakat bizim “kârlılık” dediğimiz zaman düşündüğümüz üç çeşit kârlılık var. Müesseselerimizi kurmakta ve yürütmekte öncelik tanırken üç çeşit kârlılığın bir arada bulundurmaya gayret ediyoruz.

Bir; Mümtaz Turhan Bey’in dediği gibi, maddî kârlılık. Yani bir müessese kendisine verilen masrafı geriye vermeli, kâr sağlamalı ve kendi kendine yürüyebilmeli. Dışarıdan sübvansiyon, destekleme yapmadan kendi kendine yürüyebilmeli. Kendi yağıyla kavru-

bilmeli. Kâr etmeli, kendisini geliştirmeli. İlave yatırımlara parası olmalı. Buna “finansal kârlılık” diyoruz; kim oraya ne koymuşsa veren insanın biraz para kazanması.

İkincisi; “sosyal kârlılık” diyoruz. Camiamızın ayakta tuttuğu, desteklediği ve çalışmasını sürdürdüğü bazı müesseselerimiz var. Burada sosyal kârlılığı çok önemli bir kârlılık olarak görüyoruz. Yaptığımız çalışma topluma, cemiyete fayda sağlıyorsa, cemiyete müspet bir ilavesi, katkısı oluyorsa, toplum içinde bir güzel rol oynuyorsa biz böyle bir çalışmayı çok kâr etmese de yapmaya devam ediyoruz. Mesela eğitim maksadıyla çıkardığımız dergilerimiz var. Kadınların eğitimi için Kadın ve Aile dergisi, İslâm dergisi, çocuklar için Gül Çocuk dergisi, doktorlar için, teknik elemanlar için çeşitli dergiler vesaire... Bunlar bize kâr getirmiyor. Eğer bunlar verilen masrafı karşılırsa, bizim paramızı öderse destekleriz. Ama yetmediği takdirde, hiç olmazsa verilen masrafı karşılansın da devam etsin istiyoruz.

Bizim Türkiye’de -elhamdülillah, tahdîs-i nimet sadedinde söylüyorum- kurduğumuz

dergiler Türkiye'nin en devamlı çıkan dergileri rekorunu kırdı. Çünkü Türkiye'de dergiler yayın hayatında uzun zaman devam edemiyorlar, çıktıktan sonra ilk kuruluş sermayesini iki sene içinde tüketiyorlar. O sermayenin kârı olmuyor, geriye gelişi olmuyor. Dergiler Anadolu'ya dağılıyor, parası gelmiyor. İki sene sonra çok güzel bir dergi olmasına rağmen dergi kapanıyor. Kültür tarihimizde, bu yakın yılların, son 50 yılın olayı yeknesakla böyle olmuş. Güzel bir dergi bir-iki sene çıkmış, kapanmış; bir-iki sene çıkmış, kapanmış; bir-iki sene çıkmış, kapanmış... Bizim dergilerimiz elhamdulillah 12-13 senedir çıkmaya devam ediyor.

Neden?

Biz bu dergilerin bir taraftan finansal yönden kendi kendine yeterli hâlinde olmasını istiyoruz, bir taraftan da sosyal bir hizmet görmesi dolayısıyla devamını istiyoruz. Hakikaten de sosyal bir hizmet veriyor. Bize gelen mektuplardan anlıyoruz ki dergilerimizden istifade edenler var. Dergilerimizden bilgilenenler var. Dergilerimizden şüurlananlar var. Toplum içinde insanların daha faydalı insanlar

hâline gelmesine gerçekten dergilerimiz [katkı sağlıyor.] Buna biz “sosyal kârlılık” diyoruz. Gerçekten dergilerimizin, kitaplarımızın, yayınlarımızın böyle büyük bir sosyal kârlılığı var. Akra, Ak Radyo ve Televizyon şirketimizin yayınları da böyle. Biz bu yayınlarla halkımızın kulağına, gönlüne birtakım güzel duyguların, bilgilerin iletilmesini büyük bir kârlılık sayıyoruz. Yoksa “Ona yatırdığımız paraları bir başka yere yatırsaydık çok daha fazla para kazanırdık.” diye düşünmüyoruz.

Düşündüğümüz üçüncü kârlılığımız; sevaptır, Allah’ın yaptığımız bir işe mükâfat vermesi, sevap vermesidir. En büyük kârlılık budur. Çünkü insan sevap kazanmak için, Allah’ın rızasını kazanmak için en önemli varlığı olan canını bile veriyor, şehit oluyor. En önemli varlığı, artık dünya üzerindeki varlığı bitiyor. Hayatı verdiği zaman kara toprağın altına bir gül bahçesine girercesine insan giriyor. Onu bile verebiliyor. Çünkü mânevî bir kârlılık, yani sevap yönünden mükâfat en büyük kârlılık oluyor.

Bizim bu yuvalarımızı inşaallah Anadolu’nun her şehrine, her beldesine yaymak

amacındayız. Ve hakikaten birçok illerde bu çalışmalar başlamıştır. Bu sene de bu işi İstanbul'da başlatmış olduk. Gül Çocuk yuvasının faaliyetleri bunların bir tanesidir. Biz bu çalışmaları bu üç çeşit kârlılığın hepsini birden kendisinde toplayan bir faaliyet olarak görüyoruz. Çünkü çocuğa yapılan yatırım maddeten de en kârlı yatırım. Çünkü bir çocuk hayırlı evlat olduğu zaman bir milleti kurtarabiliyor. Anne babasına çok faydalı oluyor. Anne babasının cennete girmesine sebep oluyor. Anne ve babasının hayatında garantisi olduğu gibi, ihtiyarladığı zaman sigortası olduğu gibi, annesine babasına hürmetle baktığı gibi vefatından sonra da kabrine nur yağmasına, sevap gitmesine sebep oluyor. Derecesinin artmasına sebep oluyor. Sadaka-i câriyesi oluyor. O bakımdan çocuklara yapılan yatırım en güzel yatırım oluyor.

Benim en çok sevdiğim kelimelerden birisi "Gül Çocuk" sözü. Biz bunu çocuk dergimizin adı yapmıştık. Bu çocuk dergimiz ilk önce müstakil çıkıyordu; ama finansal yönden onu devam ettirmeye gücümüz yetmedi. Çıkarmaya devam ettirelim; ama veriyoruz, alamıyo-

ruz, sonunda bizim cebimize para girmediği zaman bu dergi nasıl çıkacak? Böyle bir çıkmaz noktasına geldiği için senelerce çıktıktan sonra onu tatil etmiştik.

Sonra bir güzel toplantıda bir güzel kızımızın gayretiyle denildi ki; “Böyle bir güzel faaliyet durmaz. Hiç olmazsa Kadın Aile dergimizin kucağında Gül Çocuk dergisi devam etsin.” dediler. Biz de Kadın Aile dergisinin ilavesi olarak Gül Çocuk dergisini çıkartıyoruz.

Çocuk yayınlarının çok önemli olduğunu biliyoruz. Ama bu ayrı bir âlemdir. Uzun ve geniş bir çalışma isteyen ve çok masraf isteyen bir şey. Tabii sonunda kâr getirecek ama belki 20 sene, belki 50 sene, belki 100 sene sonra kâr getirecek. Gücümüz yeterse o faaliyetleri de çeşitlendirerek, geliştirerek götürmeyi düşünüyoruz.

“Gül Çocuk” ismi benim çok sevdiğim bir isimdir. Çocuklar hakikaten, her bakımdan güle benzerler. Eğer bakılırlarsa her şeyi çok güzel olur, gül gibi olur. Bakılmazlarsa, sulanmazlarsa gül gibi sararıp solarlar. O bakımdan çok ihtimam istiyorlar.

Bu isimde bu güzel sahada çalışma gösteren, emek sarf eden kardeşlerimize ayrı ayrı huzurunuzda teşekkür ediyoruz. Sizlere de bu faaliyete katılmanızdan dolayı teşekkür ediyorum.

Allahu Teâlâ hazretleri hepimizden razı olsun. Evlatlarınızı Allah'ın sevdiği salih kullar olarak yetiştirmeyi, dünya ve âhirette onların güzel hallerini, hoş günlerini, mürüvvetlerini görmeyi ve onların bize sağladığı maddî mânevî kârlarla hissedâr olmayı Cenâb-ı Mevlâ'dan niyaz ederim. Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühû...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
6 Zilka'de 1414 / 17.04.1994
Asfa/ İstanbul

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

